

Πως η Ρώμη υπέταξε την Ελλάδα, Ε

Έρευνα:
Δημήτρης Συμεωνίδης

Αρριανός : Αλεξάνδρου Ανάβασις 2.1211- 2.12.8

Απόδοση στα Νέα Ελληνικά

[2.12.1] Την άλλη μέρα ο Αλέξανδρος, αν και ήταν τραυματισμένος με ξίφος στο μπρό, επισκέφθηκε τους τραυματίες, συγκέντρωσε και έθαψε με μεγαλοπρέπεια τους νεκρούς, έχοντας παραταγμένες σε σχηματισμό μάχης και με τη μεγαλύτερη λαμπρότητα όλες του τις δυνάμεις· επαίνεσε με θερμούς λόγους όλους εκείνους που ή ο ίδιος αντιλήφθηκε ότι είχαν επιτελέσει στη μάχη κάποιο αξιόλογο έργο ή το πληροφορήθηκε από ομόφωνες μαρτυρίες άλλων, ανταμείβοντας συγχρόνως τον καθένα τους με χρηματικό επίδομα ανάλογο με το κατόρθωμά του. [2.12.2] Τον Βάλακρο, τον γιο του Νικάνορα, που ήταν ένας από τους βασιλικούς σωματοφύλακες, τον διόρισε σατράπη της Κιλικίας· στη θέση του στους σωματοφύλακες τοποθέτησε τον Μένπτα, τον γιο του Διονυσίου· στη θέση του Πτολεμαίου, του γιου του Σελεύκου, που σκοτώθηκε στη μάχη, διόρισε τον Πολυπέρχοντα, τον γιο του Σιμμία, ως διοικητή του τάγματός του. Στους κατοίκους των Σόλων χάρισε τα πενήντα τάλαντα, που όφειλαν ακόμη από το χρηματικό πρόστιμο που τους είχε επιβληθεί, και τους επέστρεψε τους ομήρους.

[2.12.3] Δεν αδιαφόρησε ούτε για τη μητέρα του Δαρείου ούτε για τη γυναίκα και τα παιδιά του. Μερικοί μάλιστα ιστορικοί από αυτούς που έγραψαν για τα κατορθώματα του Αλεξάνδρου αναφέρουν ότι τη νύχτα που επέστρεψε από την καταδίωξη του Δαρείου μπήκε ο ίδιος στη σκηνή του Δαρείου, που την είχαν κρατήσει για προσωπικό του λάφυρο· λένε ότι άκουσε γυναικίους θρήνους καθώς και άλλο παρόμοιο θόρυβο, όχι μακριά από τη σκηνή. [2.12.4] ζήτησε λοιπόν να μάθει ποιές είναι οι γυναίκες αυτές και γιατί μένουν σε τόσο γειτονική σκηνή. Τότε κάποιος του απάντησε: «Βασιλιά μου, η μητέρα, η γυναίκα και τα παιδιά του Δαρείου, μόλις πληροφορήθηκαν ότι βρίσκονται στα χέρια σου το τόξο του Δαρείου και το βασιλικό του πανωφόρι και ότι έχουν φέρει στο στρατόπεδο και την ασπίδα του, θρηνούν, γιατί νομίζουν ότι έχει σκοτωθεί ο Δαρείος. [2.12.5] Όταν πληροφορήθηκε αυτά ο Αλέξανδρος έστειλε στη βασιλική οικογένεια τον Λεοννάτο, έναν από τους εταίρους, με την εντολή να της ανακοινώσει ότι ζει ο Δαρείος, ότι τα όπλα και το πανωφόρι του τα άφη-

Σκηνή σε ρωμαϊκή σαρκοφάγο από ρωμαϊκή μάχη εναντίον των Ελλήνων

σε στο άρμα του καθώς έφευγε, και ότι αυτά μονάχα είχε ο Αλέξανδρος. Ο Λεοννάτος μπήκε στη σκηνή των γυναικών και ανέφερε τα σχετικά με τον Δαρείο λέγοντας ακόμη ότι ο Αλέξανδρος τους επέτρεπε να διατηρήσουν τη βασιλική ακολουθία τους και τις άλλες τιμές, καθώς και το δικαίωμα να ονομάζονται βασιλίσσες, γιατί δεν ανέλαβε τον πόλεμο εναντίον του Δαρείου από προσωπική έχθρα προς αυτόν, αλλά τον πολέμησε νόμιμα για την κυριαρχία της Ασίας. Αυτά αναφέρουν ο Πτολεμαίος και ο Αριστόβουλος. [2.12.6] Υπάρχει όμως και η παράδοση ότι την άλλη μέρα ήρθε στη σκηνή τους και ο ίδιος ο Αλέξανδρος έχοντας μαζί του από τους εταίρους μόνον τον Ηφαιστίωνα· και η μητέρα του Δαρείου μη ξέροντας ποιός από τους δύο είναι ο βασιλιάς, γιατί και οι δυο φορούσαν την ίδια στολή, προχώρησε προς τον Ηφαιστίωνα και τον προσκύνησε, γιατί της φάνηκε ψηλότερος. [2.12.7] Ο Ηφαιστίων τραβήχτηκε προς τα πίσω και τότε κάποιος από την ακολουθία της, δείχνοντάς της τον Αλέξανδρο, της είπε ότι εκείνος ήταν ο βασιλιάς· αυτή τότε ντράπηκε για το λάθος της και τραβήχτηκε προς τα πίσω, ο Αλέξανδρος όμως της είπε ότι δεν έκαμε λάθος, γιατί και ο Ηφαιστίων ήταν Αλέξανδρος. [2.12.8] Αναφέρω το επεισόδιο αυτό ούτε ως απολύτως αληθινό ούτε όμως και ως εντελώς απίστευτο. Αν βέβαια συνέβησαν έτσι τα πράγματα, τότε επαινώ τον Αλέξανδρο, γιατί επέδειξε οίκτο για

τις γυναίκες και συγχρόνως εμπιστοσύνη και εκτίμηση για τον φίλο του. Και αν απλώς και μόνο φαίνεται πιθανό στους ιστορικούς ότι ο Αλέξανδρος μπορούσε να είχε ενεργήσει και μιλήσει με αυτόν τον τρόπο, εγώ και πάλι επαινώ γι' αυτό τον Αλέξανδρο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Διαβάζοντας τα παραπάνω κείμενα βλέπουμε την αδίστακτη επεκτατική έως βαρβαρική συμπεριφορά των Ρωμαίων προς τον τελευταίο Βασιλέα της Μακεδονίας Περσέα. Η συμπεριφορά αυτή έρχεται μεν σε αντιδιαστολή προς την συμπεριφορά που έδειξε ο Μέγας Αλέξανδρος προς την οικογένεια του Δαρείου, αλλά δεν διαφέρει σε πολλά από την συμπεριφορά που είχε ο πατέρας του Φίλιππος Β', κατά τους επεκτατικούς του πολέμους μέχρι να γίνει ηγέτης όλων των Ελλήνων. Διαχρονικώς, όλες οι μεγάλες αυτοκρατορίες όπως και η Ρωμαϊκή, συνέδεσαν την διατήρηση της εξουσίας τους με επεκτατικούς πολέμους. Όμως η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία μόνο κατά την προχριστιανική της περίοδο των 407 χρόνων, 27 π.Χ. - 380 μ.Χ. ήταν προσανατολισμένη σε πολέμους επεκτατικού ηγεμονισμού. Αντιθέτως διεξήγαγε μόνο ανακτιτικούς πολέμους χαμένων αρχικών εδαφών κατά την υπερδιπλάσια χριστιανική της περίοδο των 1073 χρόνων (380-1453 μ.Χ.) αυτήν που μετά την Οθωμανική της κατάλυση προσαγορεύθηκε Βυζάντιο.

Διαβάζοντας τα παραπάνω κείμενα βλέπουμε την αδίστακτη επεκτατική έως βαρβαρική συμπεριφορά των Ρωμαίων προς τον τελευταίο Βασιλέα της Μακεδονίας Περσέα. Η συμπεριφορά αυτή έρχεται μεν σε αντιδιαστολή προς την συμπεριφορά που έδειξε ο Μέγας Αλέξανδρος προς την οικογένεια του Δαρείου